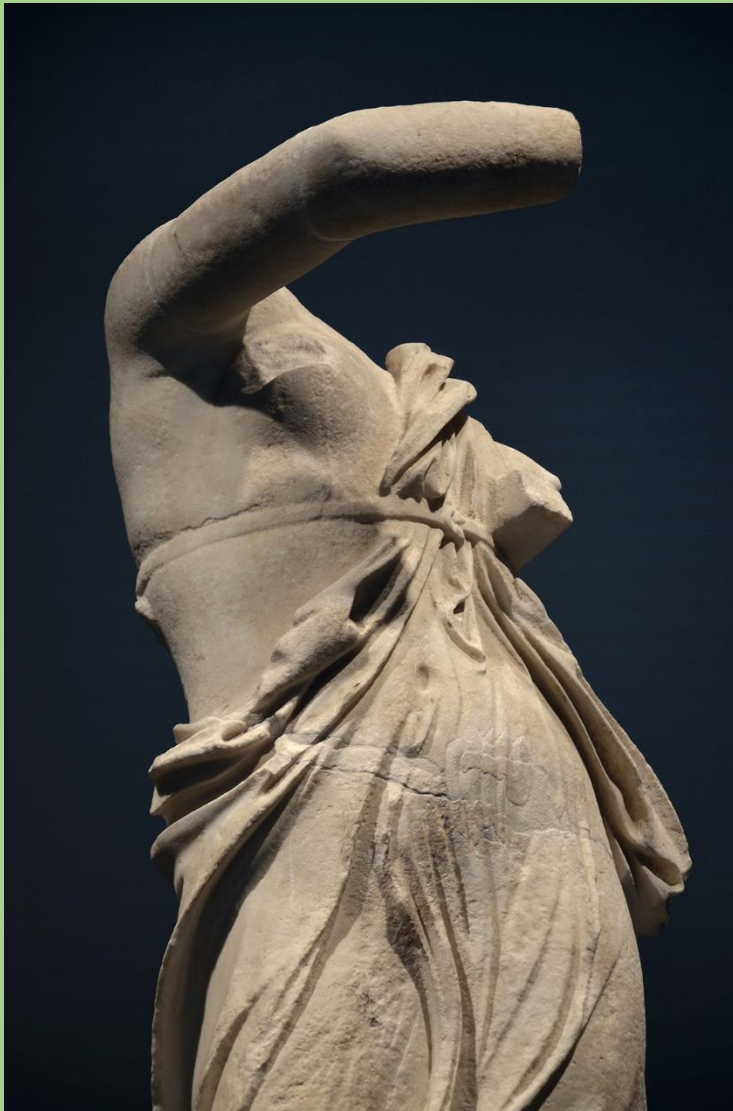

“EN DAN HEBBEN WE NOG EEN GESCHENK VOOR JE..” P. 99

EN P.182: “ER STOND ÉEN
STANDBEELD IN DE
BIBLIOTHEEK: DAT VAN
PRAXILLA. HET GESCHENK
VAN JULIA. ONKUNDIG VAN
MIJN STEMMING DANSTE DE
DICHTERES MIJ TEGEMOET...”

Praxilla van Sikyon, Palazzo Massimo alle
Terme, Rome. Photo © Carole Raddato

In “The woman and the Lyre, Women Writers in Classical Greece and Rome” (Southern Illinois University, 1989) schrijft Jane McIntosh Snyder dat Praxilla een 5^e eeuwse Griekse dichteres was uit het plaatsje Sikyon, niet ver van Korinthe, ook woonplaats van de beroemde 4^e eeuwse beeldhouwer Lysippos. Dat hij een eeuw later een (bronzen) beeld maakt van de dichteres zegt iets over haar reputatie. Ze schreef drinkliederen (populair in Athene), hymnen voor goden en godinnen, koorzangen en liederen voor festivals. Het in *Sabina* geciteerde fragment is afkomstig uit een hymne aan Adonis (de prachtige sterfelijke jongen op wie Aphrodite zelf hopeloos verliefd werd). Adonis wordt gedood tijdens de jacht door een everzwijn. Het fragment luidt in McIntosh’s Engelse vertaling: *The most beautiful thing I leave is the light / of the sun/ and after that the glimmering stars and the face/ of the moon // and ripe cucumbers, apples, pears.* Volgens de Zenobius (2^e eeuw nChr.) kwam van dit gedicht de uitdrukking ‘moore foolish than the Adonis of Praxilla’. Volgens Snyder is er niets ‘foolish’ aan wanneer een jongeman in de bloei van zijn leven, oog in oog met de dood, uitroept hoe hij alle aardse genoegens die de zintuigen strelen (hier: zicht en smaak) zal missen.